

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТРАНСПОРТНОЇ ПОЛІТИКИ

В.В. ТІТЯЄВ, канд.екон.наук.,

К.Е. ІСАХАНЯН

Харківська національна академія міського господарства

вул. Революції, 12, м. Харків, 61002, Україна

v.tityev@gmail.com

Однією з найбільш актуальних світових проблем сьогодні є «конфлікт» індивідуального та громадського транспорту. Не виключенням цього є і Україна.

Загострення “конфлікту” між масовими та індивідуальними транспортними засобами обумовлене тим, що легковий автомобіль, маючи більшу комфортабельність, швидкість сполучення, можливість доставки пасажирів “від дверей до дверей”, відрізняється малою провізною здатністю і займає значну частину корисної транспортної площі.

Для перевезення 50000 людей на годину в одному напрямку необхідно дорожнього простору шириною: для перевезення тільки власними легковими автомашинами - 175 м; для перевезення автобусами - 35 м; для перевезення залізною дорогою або метрополітеном шириною - 9м.

Індивідуальний транспорт є доступним для всіх верств населення. Він забезпечує доступ до закладів освіти, медичного обслуговування, економічної діяльності, і дозволяє всім сферам суспільного життя ефективно функціонувати.

Можна сказати, що труднощі розвитку МПТ в умовах зростання автомобілізації визначаються низкою чинників:

- сучасний автомобіль надає пасажиру незрівнянно більш високий рівень комфорту, ніж міський пасажирський транспорт;
- автомобільний бум і постійна реклама автомобіля створили серед населення стійкий “психологічний бар’єр недовіри” до міського пасажирського транспорту;
- сучасна система організації руху МПТ на маршрутах не забезпечує використання його швидкісних можливостей та пов’язана з високою транспортною втратою пасажирів.

До зміни пріоритетів і змін у поведінці людей повинна привести глобальна привабливість міського пасажирського транспорту, яка б трималася на високій якості, доступності, гнучкості і хорошему враженні пасажирів від поїздки.

Цього можна досягти за допомогою сучасних технологій, серед яких:

- засоби оплати проїзду (NFC технології, Smart – карти);
- інформаційні ресурси (інформери на зупинках та у салоні транспорту, додатки на смартфонах);
- введення більш комфортабельного, швидкого транспорту (одноколісні трамваї, гібридні та дизельні автобуси тощо);
- використання інформації зі супутника завдяки GPS-ГЛОНАСС;

- обособлення полоси руху;
- заходи щодо підвищення швидкості громадського транспорту;
- введення низькополого рухомого складу.

Багато розвинутих країн світу вже отримали певний досвід у прилученні населення до громадського транспорту. Наприклад, у східнонімецькому Лейпцигу до вирішення проблеми підійшли з психологічної точки зору. Влада міста пішла на експеримент під назвою «Документи на машину - ваш квиток», мета якого - наново познайомити автовласників з перевагами громадського транспорту.

А у Токіо робота з пересадки громадян з особистих машин на громадський транспорт ведеться на всіх рівнях. У місті встановлюють екрани з пропагандою громадського транспорту. Життя наземного громадського транспорту максимально полегшили - наприклад, при під'їзді автобуса світлофор автоматично перемикається на зелене світло.

Отже, враховуючи світовий досвід, першочерговим завданням для громадського транспорту України є впровадження таких заходів, які б сприяли підвищенню вірогідності вибору саме його, а не автомобіля.